

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การนับวันเริ่มต้นการปฏิบัติงานเพื่อพิจารณาจ่ายค่าชดเชย
ให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๒๑/๓๕๒๗ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้เปลี่ยนสถานภาพจากส่วนราชการมาเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นมา ต่อมามหาวิทยาลัยได้ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมา ซึ่งข้อ ๔๒ แห่งข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้จ่ายเงินชดเชยโดยได้กำหนดอัตราไว้ในระดับต่าง ๆ กัน โดยใช้เกณฑ์เวลาเริ่มปฏิบัติงานเพื่อจ่ายให้กับพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ออกจากงานตามเงื่อนไขระยะเวลาการปฏิบัติงาน

เนื่องจากในปี ๒๕๖๐ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีพนักงานมหาวิทยาลัยที่ออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุการปฏิบัติงานและมีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยการออกจากงานตามข้อบังคับดังกล่าวข้างต้น แต่เนื่องจากพนักงานมหาวิทยาลัยได้รับการบรรจุเป็นพนักงานสองช่วง คือ ช่วงที่บรรจุก่อนพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ และช่วงหลังจากที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ โดยพนักงานมหาวิทยาลัยที่บรรจุในช่วงก่อนที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ เป็นพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยจ้างเข้าปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้วได้โอนมาบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการเบิกจ่ายค่าชดเชยให้กับพนักงานมหาวิทยาลัยเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๙ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงขอหารือว่า มหาวิทยาลัยควรเริ่มนับระยะเวลาการปฏิบัติงานที่จะเริ่มนับวันจ่ายค่าชดเชยให้กับพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ออกจากงานตั้งแต่วันที่บรรจุจริงก่อนพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ คือ วันบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตั้งแต่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ใช้บังคับ หรือนับแต่วันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙

เริ่มใช้บังคับ คือ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เนื่องจากมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัยได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือเริ่มนับตั้งแต่วันที่ข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ คือ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้พิจารณาข้อหารือของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์โดยมีผู้แทนกระทรวงแรงงาน (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน) ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา) และผู้แทนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีฐานะเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐตามมาตรา ๕ วรรคสอง^๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ และกิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่พนักงานมหาวิทยาลัยจะต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ตามมาตรา ๑๓^๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๓ ดังกล่าว สภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในฐานะผู้มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และมีอำนาจในการออกข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย ตามมาตรา ๒๓ (๓)^๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงสามารถกำหนดประโยชน์ตอบแทนต่าง ๆ ตลอดจนค่าชดเชยของพนักงานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไว้ในข้อบังคับของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมายและวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยได้

สำหรับกรณีตามข้อหารือนี้ เมื่อสภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้อำนาจอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๙

มาตรา ๕

ฯลฯ

ฯลฯ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีฐานะเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๓ กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่พนักงานมหาวิทยาลัยต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

มาตรา ๒๓ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย อำนาจหน้าที่เช่นนี้ให้รวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) ออกข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย

ฯลฯ

ฯลฯ

โดยข้อ ๔๒^๔ กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดที่ออกจากงานเพราะเหตุอื่นที่มีใช้การลาออก เว้นแต่ได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ ได้รับค่าชดเชยตามอัตราที่กำหนดไว้ โดยขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น การจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยที่ออกจากงานจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับดังกล่าว แต่เมื่อปรากฏว่าข้อบังคับดังกล่าวก็มีได้กำหนดหลักเกณฑ์การนับระยะเวลาปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยเพื่อคำนวณค่าชดเชยไว้ว่าจะให้เริ่มต้นนับแต่วันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีผลใช้บังคับหรือให้นับแต่เมื่อใด ดังนั้น หลักเกณฑ์การพิจารณานับระยะเวลาตามข้อบังคับดังกล่าว จึงต้องพิจารณาจากพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยเมื่อได้พิจารณามาตรา ๕ วรรคหนึ่ง^๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่กำหนดให้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัตินี้ ประกอบกับมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง^๖ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่กำหนดให้โอนพนักงานมหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัตินี้ ก็จะได้เห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ประสงค์ให้ความสัมพันธ์ในการจ้างและการปฏิบัติงานระหว่างพนักงานมหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ต่อเนื่องกันไปทั้งก่อนและหลังจากที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับ ด้วยเหตุผลดังกล่าว การนับระยะเวลา

“ข้อ ๔๒ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดออกจากงาน เพราะเหตุอื่นที่มีใช้การลาออก เว้นแต่ได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ ให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น ได้รับค่าชดเชยตามอัตราเงินเดือนสุดท้าย ดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๑๒๐ วัน แต่ไม่ครบ ๑ ปี ให้ได้รับค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนจำนวน ๑ เดือน

(๒) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๑ ปี แต่ไม่ครบ ๓ ปี ให้ได้รับค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนจำนวน ๓ เดือน

(๓) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๓ ปี แต่ไม่ครบ ๖ ปี ให้ได้รับค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนจำนวน ๖ เดือน

(๔) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๖ ปี แต่ไม่ครบ ๑๐ ปี ให้ได้รับค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนจำนวน ๘ เดือน

(๕) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๑๐ ปี ให้ได้รับค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนจำนวน ๑๐ เดือน มหาวิทยาลัยอาจกำหนดค่าชดเชยที่สูงกว่าที่กำหนดในวรรคหนึ่งได้ ตามหลักเกณฑ์ที่ ก.บ.ม. กำหนด

“มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นนิติบุคคล

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๙๐ ให้โอนบรรดาข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

ปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อคำนวณค่าชดเชยตามข้อ ๔๒ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงต้องเริ่มต้นนับตั้งแต่วันที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นได้บรรจุเข้าเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะบรรจุก่อนหรือหลังจากที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีผลใช้บังคับ มิใช่เริ่มต้นนับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีผลใช้บังคับ

(นายดิศทัต โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๖๐